

Автор: Елисавета Белобрадова

Помните ли? Само преди няколко месеца в Париж загинаха 130 човека.

Хиляди съкрушени и възмутени граждани си бяха накачили знамето на Франция и възхваляваха секса, виното, добрия живот и бохемството, като контрапункт на всичко, което представлява ИДИЛ. По едно време призивите за охотен живот станаха толкова интензивни, че очаквах до часове някой да организира спонтанна оргия, в която пияни и обладани да се назовем „европейци“.

Днес, поради съвсем ежедневни причини, в сивотата на скучния немски живот, далеч от Париж, в опит за овладяване на една нова за обществото ситуация, жените са призовани да ходят „по-консервативно облечени“ и „на една ръка разстояние“ от непознати. Който е бил, па макар и за малко, в Германия, какъвто е моят случай, ще знае, че по – „консервативно облекло“, за каквото призовава кметицата на Кьолн, технически е трудно постижимо. Да беше испанска кметица, да беше италианска, да каже „айде малко по-консервативно“, но аз не знам, чисто женски и човешки, дали има нещо ПО-КОНСЕРВАТИВНО ОТ НЕМСКАТА ЖЕНА???

Нямам намерение да замерям гражданите с провокативни излияния за бурки, но като европейка имам определени критерии за консервативно облекло, изградени в рамките на културата, в която живея.

Истината е, че по телевизията съм виждала жени с по-консервативно облекло. Това са финландските жени, излезли навън в снежна буря да чистят колата. Тогава трудно можеш да различиш това мъж ли е или жена.

Давам си сметка, че мерките, за които кметицата призовава, са с цел да защитят немските дами, но отказвам да мисля, че моралът на немските жени не е достатъчно висок и поведението им е недостатъчно адекватно в рамките на европейското общество. А и не ви ли звучи нещо познато в този призив? Усещате ли призрака на онова подсъзнание, срещу което нашата култура се бори вече столетия? Ароматът на неистинното и грозно внушение „тя сама си го просеше“, който се долавя през думите на загриженост – ако сте облечена предизвикателно или се доближите до някой, то той има ако не оправданието, то поне повод да ви посегне.

Аз обаче не съм възпитана така. Не се наливам с шампанско, не правя секс на всеки ъгъл, не плувам във вани с вино, но искам да мога да ходя облечена, както избира и да общувам свободно с други мъже и жени. Недопустимо е онзи ден дадено облекло да е било приемливо, а днес да е повод за престъпление и този повод да се вменява в отговорност на самите жени. Ето така импулсът за бохемски живот умира и остава само Айфеловата кула на ключодържателя ви. Нека е повърхностно за мнозина, но европейската жена не само има право да учи, да работи и да си избира партньор. Тя има право да ходи с къса пола, да танцува на барплота, да креши по стадионите, да

заспива пиана в рейса, да си боядисва косата синя, да слуша пънк, да скача в погото и да има татуси, пиърсинги и синини под окото, ако е паднала пред вратата на някой клуб.

Тук не говорим за естетика или дали на някой фен на Локо Пловдив с коремче и двойна гуша това му се струва женствено. Говорим за права. И когато една жена-кмет излезе и каже на другите жени „ей, облечете се малко по-прибрано и стойте настрана от непознати“, това е най-голямото предателство и най-добре да дойде мъжът ѝ да си я прибере вкъщи, да я върже за печката да прави щолени, докато си преосмисли европейските ценности.

Отвъд цялото ми възмущение, съм сигурна, че немската жена ще се справи. Изобщо, жените ще се справят. Защото сладостта на свободата е най-вкусното питие на този свят. Много пъти по-вкусно от парижкото шампанско.